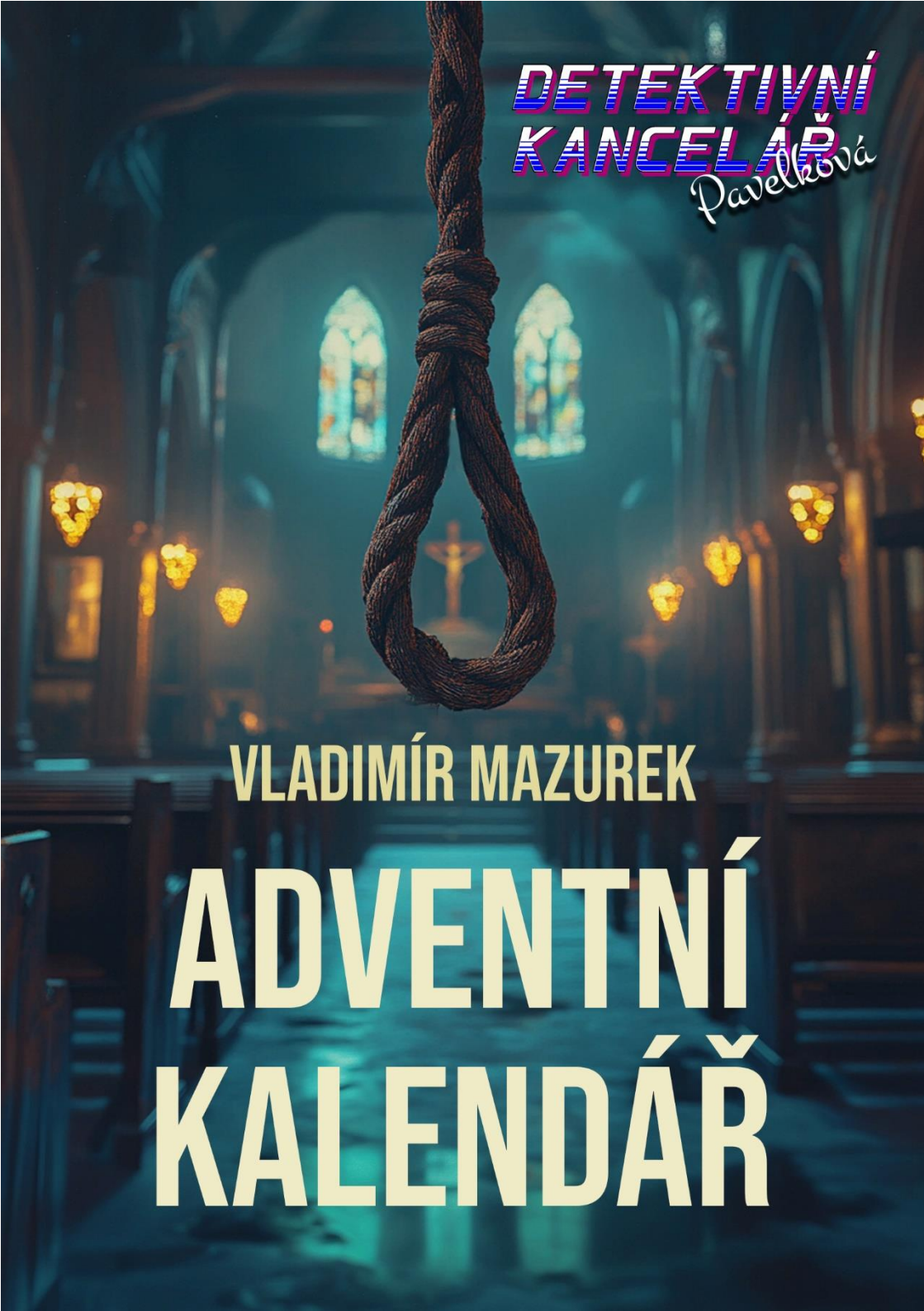

**DETEKTIVNÍ
KANCELÁŘ**
Davelková

VLADIMÍR MAZUREK

ADVENTNÍ KALENDÁŘ

DETEKTIVNÍ
KANCELÁŘ
PAVELKOVÁ II
Adventní kalendář

Vladimír Mazurek

Středa 17. 11. 2020

Johana, Lucie, Zuzana a dalších více než čtyřicet mladých žen sedí v sále podzemního z odolného objektu. Je tu přítmí, proniká sem pouze slabé světlo zářivek přes prosklenou stěnu do chodby a pracovní osvětlení ve vedlejší hale. Přes falešná okna ve stěnách je vidět, co je v ní: funkční moduly superpočítače, jejichž skladba je sama o sobě uměleckým dílem, a jeřábová kočka, která se snad nejméně třicet let nehnula.

Lucie si stoupla před údajně nefunkční světelnou mapu superpočítače na čelní stěně a vzala si slovo: „Dnes přišla velká chvíle pro naše sesterstvo. 31 let od sametové takzvané revoluce. Vím, že to není zrovna kulaté výročí. Ale loni to nikoho nezajímalo, protože společnost si žila víceméně bezstarostně. Až díky tomu hnusu, co letos řádí tam venku, a který nás nepřímo dostal tam, kde jsme teď, si konečně začíná společnost uvědomovat, že je něco špatně.“

„Patriarchát!“ ozvalo se z houfu žen, které se opírají o staré kontrolní pulty velínu. Změti čudlíků a kontrolek byly dávno nahrazeny současně vypadajícími počítači, ani ty ale dnes nefungují. Snad s výjimkou laptopu patřícího Lucii.

„Přesně tak! Patriarchát,“ přitakala zmíněná Lucie. „Neboli trojjediná moc nacionalismu, oligarchů a církve. Sice v ženském rodě, ale držena pohromadě jen a jen muži toužícími zmocnit se veškeré lidské mysli i činů. Naším cílem je rozložit tento vládnoucí systém na prvočinitele.“

„No dobrá, to rozebereme později,“ připomněla Zuzana. „Je čas zvolit si koordinátorku našeho Sesterstva.“ Ocelové číselné hodiny nad vstupními dveřmi se s hlasitým lupnutím posunuly o minutu dál a dosud ve tmě utopená čelní stěna se rozzářila. Rozblikala se signalizační světla vedle světelné mapy. Luciin počítač úspěšně napojený na přístroje z roku 1986 promluvil jasně. Nejvíce hlasů získala Johana Neužilová.

Johana vstala od okenního parapetu a už ji její starší kamarádky plácají po ramenech a dávají jí pusy na tvář. „Nezapomeň, jsi něco jako naše šéfová. Ale toto slovo nepoužívej, protože odmítáme hierarchické vedení.“

„Jasně, žádné výhody,“ hlesla Johana.

„Zato jen a jen povinnosti,“ doplnila ji Zuzana. „Věříme ti!“

Johaně je teprve 16 let. Proč je tady, všechny ostatní dobře ví. Pokusil se ji znásilnit katolický kněz, který byl zároveň jejím skautským vedoucím. Naštěstí mu utekla. Když se o tom svěřila rodičům, strčili ji do auta a odvezli ke gynekologovi. Přestože jim stále vysvětlovala, že gynekolog na ní nic nenajde, když se vlastně nic nestalo. A tak jí začali předhazovat, že si všechno vymyslela – když se tedy nic nestalo. Měla kluka. Ten se jí najednou začal vyhýbat a nebral jí telefon. Prý od něj se pak po celém skautu i po škole začalo šířit, že nebohého služebníka božího nejprve svedla a pak po něm chtěla peníze. A tak se Johana jedné noci sebrala, dojela vlakem na konečnou stanici Jeseník, svoje poslední peníze dala za taxíka, kterým se nechala dovézt sem do hlubokých horských lesů na Mniší vrch.

„No tak, Johanko. Co koukáš?“ popíchla ji Zuzana. „Pověz nám něco.“

Zamyslela se. „Především... Musíme, my všechny, co jsme tady, vzdát hold Martině. To ona to tu celé vede. Ona nás všechny vytáhla ze srabu a dala nám šanci na nový život. Díky Martině víme, že jsme sice oběti, ale nejsme zlomené. A že máme právo postavit se esenciální příčině temnoty v naší společnosti.“

„Patriarchát!“ opět se ozvalo z hloubi starého velínu.

„Samozřejmě,“ usmála se Johana. „Naším cílem není mstít se těm, kteří nám to udělali. Naším cílem je svrhnout systém, který to způsobuje. A co ta strašná pandemie zviditelnila jako lakmusový papírek. Sami jsou ovládaní, proto chtěli ovládat aspoň nás. Mysleli si, že jim nemůžeme utéct, když pandemie nás s nimi zavřela pod jednou střechou.“

Zuzana jí skočila do řeči. „Á propos – Martina. Ani muk, že se tu scházíme. Nebo ji dostaneme do maléru.“

„Co ta naše kapela?“ řekla Lucie. Vstala, přistoupila ke světelné stěně a otočila knoflíkem. Stěna se rozsvítila a z podnikového rozhlasu se značně nakřáple ozvali Sex Pistols. Jaké klišé, ještě že tlampač po pár vteřinách utichl.

„Podívejte!“ ukázala Zuzana všem svoji elektrickou kytaru jako na povel: K poctě zbraň! „Půjčila nám ji Martina. Nemá čas si ani zabrnkat. Tak je to na nás.“

Lucie krátce zaimprovizovala na klávesy. „A tenhle synták, dámy, se jen tak válel na střeše. Kámoš od Martiny ho tam musel nechat, když všichni museli zmizet a nebyl čas se s ničím táhnout.“ Načež se

velínem rozlehla úplně jiná a pro mnohé přítomné snad i lepší hudba, než téměř půlstoletí staré punkové legendy.

Po skončení první písničky na světelné tabuli naskočila čísla 1-24.

„Blíží se Vánoce,“ okomentovala to jakoby nic bubenice Sandra. Hned na to se postavila do čela myšleného pódia. „24 adventních dní, 24 písní, 24 zjizvených a zkrvavených duší. Ještě jsme ani pořádně nevznikly a už teď – za pouhý měsíc natočíme dvojdesku zvanou příznačně Adventní kalendář.“

„To bude hokna,“ povzdechla si Johana. Ano, všechny přítomné o ní ví, že pochází z Brna.

„Musíme to stihnout do štědrého večera,“ pokračuje bubenice Sandra. „Hackneme ozvučení půlnoční mše v Katedrále svatého Víta. Uděláme luxusní soukromý koncert pro strůjce patriarchátu. Prezident a jeho páprdové z politiky, 5 nejbohatších Čechů s rodinami, jeho excelence kardinál a arcibiskupové – ti všichni tam budou. Trojjediná moc jako na dlani. Tak ať koukají, co jim opravdovej Ježíšek naježí!“

„Hej mistře! Střelmistře!“ zazpívalo sborově celé osazenstvo. Načež Sandra spustila takové bubenické sólo, až zařinčely děrované kovoplastické panely na stěnách a vypadalo, že celý Mniší vrch právě vyletěl do povětří.

Více než metr tlusté železobetonové stropy ale něco vydrží. O dvě podlaží výše se nachází recepce horského hotelu Mniší vrch. Právě z ní vyšla ven Martina Pavelková. A jak Sesterstvo očekává, nemá

nejmenší šanci zaznamenat jakékoliv vibrace z podzemního odolného objektu.

Pavelková si nasadila roušku a dlaní si zastínila oči od oslnujícího světla příjezdějících aut. Zástupci majitele hotelu jsou tady. „Ještě nevystupujte! Za mnou!“ vykřikla povel a sama nasedla do svého vozu. Hosty svátečního dne 17. listopadu nechala objet celý hotel zezadu a nechala se jimi následovat do otevřených vrat garáží utopených v hoře. Dívky ze Sesterstva s rouškami na tvářích promptně za nimi všechna vrata zavřely.

Ze služebních limuzín vystoupili muži v černých kněžských rouchách. Arcibiskup olomoucký, Arcibiskup pražský, šestice církevních úředníků, mediální hvězda páter Bělík i mediální zástupce katolické církve coby slavný herec se svojí mladou manželkou. Pavelková je uvedla k prostřenému stolu – v bývalém skladu autodílů. Má tu správnou atmosféru 80. let. Na policích jsou záměrně vystavené díly, které pasovaly do Renaultů, Mercedesů a Fiatů vyráběných v době, kdy Mniší vrch sloužil ještě jako supertajný výzkumný ústav obávané StB. Kalendář ukazuje listopad roku 1989. Většina stránky kalendáře je ale překrytá svatým obrázkem, stejně jako další plakáty s lascivně ztvárněnými ženskými akty, které přece nesmí chybět v žádné autodílně.

Z davu podivně koukajících církevních představitelů vystoupil mediální zástupce Tichota. „Omlouvám se, ale vy jste přece dlouho věděla, že přijedeme.“ Mladá paní Tichotová, povoláním modelka, mu něžně položila hlavu na rameno.

Pavelková jim ukázala na stůl. „Samozřejmě. Však vidíte, všechno je připraveno pro vás. Jen zasedněte ke stolu a hodujte.“

„Takhle se chováte ke všem hostům?“ ozval se jeden z arcibiskupů. Páter Bělík na ni spiklenecky mrkl, protože je jediný z přítomných, který k ní chová jisté sympatie.

„Hotel je mimo provoz,“ opáčila Pavelková. „Přesně jak požaduje vládní nařízení.“

Druhý z arcibiskupů se nadechl k významné řeči. „Chápeme, že si zde nemůžeme nic přivlastňovat, protože vlastnictví církve je vlastnictvím boha. Ale laskavě vás žádám, abyste nám, zástupcům právoplatného vlastníka, dovolila užívat...“

Pavelková takříkajíc stáhla ocas. Upravila si roušku, přesněji respirátor nejvyšší třídy těsnosti. A okamžitě začala odklízet jídlo a pití ze stolu. Do místnosti vstoupilo Sesterstvo. „Díky moc,“ houkla na ně. „Schovejte se na pokojích, v zájmu svého zdraví.“ Nemá tušení, že tato zdejší nerozlučná ženská parta daná dohromady jen díky ní si říká Sesterstvo.

Dámy se nenechaly jen tak odbýt. Panuje mezi nimi shoda na tom, že musí dobré ženě Pavelkové pomáhat, jak se dá. Nemůže být přece na celý hotel sama, i když je mimo provoz.

„Hele, holky – fakt zmizte!“ klade jim Pavelková na srdce. „Už jste se mi zadarmo naotročily dost. Já vás nemůžu věčně vykořisťovat.“

„Martinko, vždyť víš, že nás nemáš z čeho zaplatit,“ podotkla Lucie. „My to chápeme...“

„Palte vocud!“ zakřičela. „Nebo ještě chytíte to koronasvinstvo. Nechcete snad zkejsnout v karanténě na pokojích.“ Je s tím smířená.

Chtěla z hotelu udělat bublinu zaručeně prostou koronaviru, kde se nemusí chodit s hadrem na obličej a držet se od sebe navzájem na dva metry daleko. Ale teď, jen proto že služebníkům božím není autodílna dost nóbl, bublina praskla. Je konec se sladkou svobodou.

Pavelková se od hodujících a usilovně diskutujících hostů drží dále. Dělá, že má spoustu práce s umýváním nádobí. Tolik práce, že jí s tím musí pomáhat inženýr Petr Čížek, pro ni ten jediný milovaný muž. Dnes si výjimečně vzala dlouhé béžové šaty s límečkem, aby vypadala jako nadmíru počestná křesťanka. Outfit modelky Tichotové s tím jejím značně kontrastuje. Inženýr Čížek se k Pavelkové přivinul a na důkaz své lásky i vzrušení ji pohladil po jejích vlasech v barvě hořké čokolády a suchých jako troud, hned poté po jejích drobných, ale pevných nadrech.

Něžně ho odstrčila od sebe. „Počkej...“ Ani neví pořádně, proč.

Vedle v kuchyni se také pracuje. Farář, tedy oficiálně bývalý, pardon – oficiálně stále ještě farář Michálek, připravuje hostům veganské pohoštění. Víno jim nosí Tereza Čermáková. Z kuchyně je velkými podávacími okny vidět do jídelny. Nebyla totiž projektovaná jako hotelová restaurace, ale závodní jídelna pro estébáky. Inženýr Čížek průhledy schválně zastínil plastovými závěsy. Velevážení zbožní hosté nemusí vidět, že jim vaří padlý kněz, který sám požádal o svoje odsvěcení. A jak je u církve obvyklé, jeho žádost už více než rok vázne. Rovněž nemusí vědět, že už nechce být knězem proto, že zde přítomnou Terezu Čermákovou si chce vzít za ženu.

Na chvíli se Pavelková ujala role servírky. Právě obsloužený Arcibiskup olomoucký se jí šeptem zeptal, zda má volný pokoj. No co? Teď už nemůže před nimi hrát, že mají plno. I když to znamená zatáhnout si potenciální přenašeče nákazy přímo tam, kde bydlí její klientky.

Co se dá dělat? Po večeři na ni Arcibiskup olomoucký čeká v pokoji číslo 311. Musí se s ní domluvit na něčem velmi důležitém.

Arcibiskup olomoucký není na pokoji osobně přítomen. Místo něj tu sedí jeho zmocněnec, tj. osoba s živnostenským listem, kterou si arcibiskup najímá.

Všimla si, že z restitučních náhrad ho zřejmě platí dobře. Je vkusně a draze oblečen a jeho hodinky na ruce také jistě nejsou ze stánku. Ostatně, kdo dnes v době mobilů ještě nosí hodinky. Při této formě pracovní smlouvy ho mohou kdykoliv vyhodit. Ale jinak to pro něj znamená samé výhody. Mimo jiné se na něj nevztahuje povinný celibát. Při pomýšlení na tohle dostala Pavelková trochu strach. Její strach byl ještě umocněn v okamžiku, kdy za ní zamčel dveře pokoje. Nabídl jí sklenku koňaku.

S úsměvem odmítla a přidala i vysvětlení: „Nikdy nevím, kdy budu muset někam jet.“

„Samozřejmě, chápu,“ na to arcibiskupský zmocněnec. „Při vaší práci je to zcela očekávatelné.“

Opět se přinutila k úsměvu. Tak nějak to je.

Biskupský zmocněnec přešel k věci. „Pamatujete si kněze Mateusze Wronského?“

„Jak bych si ho nemohla pamatovat?“ vyhrkla Pavelková. „Dělal faráře v Jeseníku. Byl podezřelý ze sexuálního...“

Zmocněnec ji utnul: „Je mrtev. Už od června. Policie to uzavřela jako sebevraždu.“

Pavelková se mu podívala zpříma do očí. „A vy si samozřejmě myslíte, že mu někdo pomoh. A myslíte si také, že jsem ta pravá, abych to vyšetřila.“

Arcibiskupský zmocněnec přikývl.

„To nepůjde, je mi líto,“ vmetla mu do očí.

„Proč ne?“ naléhá biskupský zmocněnec. „Máte přece pořád firmu na soukromé detektivní služby.“

„To ano,“ souhlasila. „Až na to, že už to není firma, ale družstvo. Detektivní služby poskytujeme v úzce vymezeném rozsahu. Tím je získávání důkazů proti pachatelům násilí na ženách.“

„Jsme u toho,“ zvolal biskupský zmocněnec. „Nebýt mých účetních služeb, a především nebýt církevně restitučních náhrad z peněz daňových poplatníků, stěží byste mohla provozovat tento krásný azylový dům pro oběti domácího násilí s legendou horského hotelu. Stojí mě to mnoho času a úsilí.“

Tentokrát ho přerušila Pavelková. „Takže chcete protislužbu. Možná lépe byste pochodil, kdybyste si to vyřikal přímo s Arcibiskupem olomouckým.“

„Arcibiskup?“ chytl se zmocněnec. „Ten s tím nemá vůbec, ale vůbec nic společného. Chápejte, nechci po vás, abyste pomáhala církvi zakrývat odporné skandály jejich některých členů. Nepopírám,

že vyšetřování bude soukromé, bez účasti policie. Je to proto, abychom měli jasno a mohli se podle toho zařídit.

Pavelková přikývla. „To je přece jasná věc. I Cosa nostra potřebuje občas vědět, jak se zařídit – třeba podle toho, kdo jim zcela oprávněně jde po krku.“

Biskupský zmocněnec se ironicky pousmál. „No nic, nebudu na vás tláčit, paní Pavelková. Do konce listopadu dejte vědět, zda do toho půjdete nebo ne. Kontakt na arcibiskupství jistě máte.“

Pavelková je na cestě do služebního bytu v nejvyšším patře hotelu. Po odchodu z kanceláře si stihla vydezinfikovat ruce, načež v prázdné hotelové hale vzala rychlotest na koronavirus a naslinila jej na určeném místě. Jsou to superrychlé, přesněji deset minut trvající a bezbolestné testy vyvinuté českou firmou. Test vyšel negativní, ale že by to Pavelkovou nějak zvlášť uklidnilo, to ne.

Chybovost testů se udává až 40 %. Nicméně, pro základní orientaci by to mělo stačit. Jen, kdyby její tatínek nepatřil mezi ohrožené věkové skupiny, které tahle „rýmička“ může poměrně snadno zabít. Ten už naštěstí tvrdě spí ve své samostatné garsonce. Neviděli se několik dní. Podívala se do pokoje ke Kryštofovi. Rovněž už spí. V jeho sedmi letech mu virus prý nic neudělá. Ale ne, že by virus nepřenášel. Proto má také přísně zakázáno chodit za dědečkem.

Inženýra Čížka už stejně před případnou nákazou nezachrání. A tak si k němu s klidem lehla do postele.

Vtom se ozval do ticha: „Snad by ses nebála, že na tebe něco leze. Když tak jsem to já, moje drahá.“ A opravdu ji zezadu obejmul.

Vylekala ho rozsvícením lampy a nasazením dokonalého výrazu starostlivé mámy.

„Povídej, miláčku. Co Kryštof? Co jste se dneska spolu naučili?“

„Co bychom se učili?“ pronesl bodře inženýr Čížek. „Je přece svátek.“

„Že ne?“ kousavě se pousmála. „Nepovídej! Že jsi ho celý den učil programovat...“

„V Assembleru,“ připomněl inženýr Čížek.

Pavelková dokončila myšlenku: „A nebyl jsi s ním ani chvíli venku.“

„Prosím tě,“ ušklíbl se inženýr Čížek. „Venku je furt hnusně.“

„Fajn,“ pronesla ještě kousavěji než předtím. „Ty nevíš, že Kryštof, až vyroste, chce být policajt? Proto bych dost nerada, aby se z něj stala padavka.“ Jen to dořekla, pohládila inženýra Čížka po rameni. „Promiň. Jsem trochu vykořeležená z té arcibiskupské přepadovky. Vždyť já vás mám přece oba dva ráda – chlapi moji.“ Jak jen nejněžněji dovede, přitáhla si jeho hlavu na svoje bušící srdce. Má představu, že v něžném, láskyplném objetí spolu stráví celou noc. Inženýr Čížek ale čeká víc, soudě podle toho, jak ji usilovně šmátrá pod pyžamem. Ve střešní nástavbě není žádné horko a v nočním tichu padají kapky do kýblu pod stropem.

„Promiň,“ hlesla téměř ubrečeně. „Zas se mi to všechno nějak moc honí hlavou.“

„Tak fajn!“ řekl si inženýr Čížek v duchu a odvrátil se od ní na opačnou stranu postele. Má pocit, že pokud si nedá ledovou sprchu, tuto noc už neusne.

Čtvrtek 18. 11. 2020

Jako každý školní den, i dnes je Inženýr Čížek zavřený spolu s Kryštofem v elektrodielně. V hotelu Mniší vrch se nachází v posledním patře východního křídla nad bývalými místnostmi sálových počítačů. Tyto prostory ještě nebyly uzpůsobeny pro ubytování žen ohrožených násilím. Jsou proto téměř prázdné, až na online výuku jediného školou povinného člena rodiny.

Kryštof, žák druhé třídy přes hygienicky bezpečnou telekonferenci zápasí s příklady na malou násobilku. Když je nejhůř, inženýr Čížek mu to potají vyťuká na kalkulačce.

Virtuální hodina končí, neozve se žádný řinčivý zvuk školního zvonku, ale unavený tón řeči paní učitelky, která si zhluboka vydechne a praví: „Tak to je pro dnešek vše.“

„Tedy, není,“ ještě se přemohla paní učitelka. „Odpoledne budete mít jistě spoustu času na procvičení příkladů, ať vás pondělní písemka nezaskočí.“ Vtom inženýr Čížek ukončil spojení a napsal paní učitelce mail, ve kterém se omlouvá za technické problémy. Párkrát ještě zkusil spojení nahodit. Když to chvíli jelo, řekl do mikrofonu: „Kurník šopa! Zas to spadlo!“ A opět típnul wi-fi.

Poté se s hraně přísným pohledem obrátil na Kryštofa. „Hochu, hochu. Logická hradla v integrovaných obvodech by ti šla. Ale co ta malá násobilka?“

„Já vím,“ hlesl Kryštof. „Kdo si to má pamatovat? Musím na to přijít sám – logicky.“

Inženýr Čížek mu ukázal kalkulačku a vytukal na ní 5x4. Poté se usmál: „To je ten průšvih. Nejsme stroje, ale lidi. I obyčejná kalkulačka si to logicky spočítá během zlomku vteřiny. Jestlipak víš, jak na to přijde.“

„Samozřejmě, že vím,“ řekl Kryštof.

„Jakpak by ne?“ na to inženýr Čížek. „Sám jsem tě učil na to naprogramovat EPROM.“

„Jenže každému člověku ten stejný algoritmus v hlavě zabere šíleně moc času. Proto my lidi se to musíme drtit nazpaměť.“

„A proč? Kdo to tak zařídil?“ položil Kryštof filozofickou otázku.

Inženýr Čížek na ni zná odpověď: „Tvoje maminka by řekla, že to tak chce pánbůh. Já ale v boha nevěřím. Já bych řekl, že existují různé druhy inteligence. V jednom z nich jsou nepřekonatelné stroje, ve druhém zas lidé... No nic, jednou to pochopíš.“

Kryštof se na chvíli odmlčel, načež zaskočil svého náhradního tátu další otázkou: „Kdy se půjdeme podívat na superpočítač?“ Pak potvrdil inženýru Čížkovi, že myslí ten ve sklepení.

Inženýr Čížek si otřel čelo. „Bohužel se to zkomplikovalo. Podzemí totiž na rozdíl od baráku patří Velenovi.“

„Velen!“ chytl se Kryštof. „Mamka říkala, že je to zlej oligarcha. Petře, co je to oligarcha?“

„To teď není pro nás podstatné,“ odsekl inženýr Čížek a chystá se k další promluvě.

Jenže Kryštof mu odvést řeč nedovolil. „Petře! Vždyť víš, že chci být polda a chci chytat právě takový zlý oligarchy, jako je Velen. Předtím ale musím vědět, za co je mám chytat.“

Inženýr Čížek se od srdce zasmál: „To doted’ neví ani opravdichtí policajti. Ale neboj, kamaráde. Něco mě napadá... My na Velen vyzrajeme. Maminka bude mít určitě radost.“ Nakreslil na papír svoji představu robota s osmi nohama vybavenými přísavkami a magnetickou snímací hlavou.

„Klíště,“ vysvětlil inženýr Čížek svůj nápad. „Proleze nepovšimnut každou dírou. Přisaje se kamkoliv na superpočítač a bude pěkně snímat, co za gigabajty v něm lítá. Krásně pak uvidíme, jakou budou Velen šije na celou republiku. To bude naše společné dílo, Kryštofe. Dáme ho mamince pod stromeček, vid’.“

„Petře! To je super!“ vykřikl Kryštof. Jako velký kluk si s ním plácnul dlaní.

Pavelková se z dnešní, opět obzvláště únavné byrokratické směny vrací po schodech do služebního bytu. Na propagačních fotkách vypadá hotel opravdu impozantně. Akorát, že hotelové pokoje jsou jen v prvním a částečně ve druhém patře. Na jejich vybudování padlo celé odškodné za tátovo neoprávněné věznění. Zbytek prostorů budovy nadále tvoří původní kanceláře někdejší tzv. datově analytické firmy Coufal Analytics. Mezi její klienty patřili politici dychtiví volebního vítězství, nepěkné režimy v Polsku a Maďarsku, které prostřednictvím sledování lidí na internetu chtěly upevnit svoji moc, a také současný majitel budovy – katolická církev. Zřejmě usilovala o znovunastolení své historické moci nad lidskými dušemi a pochopitelně soukromým životem lidí.

Z chodeb u těchto kanceláří se ozývá povyk dětí, jejichž mámy se zde schovávají před svými násilnickými partnery. V době pandemie a s ní související zástavy společenského života, rodin zavřených celý den doma a všeobecné naštvanosti na stát prohrávající s virem na celé čáře zcela očekávatelně narůstá četnost případů domácího násilí. Z jistých, vědecky doložitelných důvodů cca 95 % obětí tohoto násilí jsou ženy. Zákaz vycházení a uzavření organizací pomáhajícím těmto ženám zcela očekávatelně způsobuje, že není úniku. Pokud tedy neseberou odvalu vytočit číslo hotelu Mniší vrch.

Stačila trocha sádrokartonu, malířské barvy a několik málo ran krumpáčem, aby z kanceláří bývalého supertajného výzkumného ústavu vznikly aspoň trochu obyvatelné prostory, kde každá matka má vlastní pokoj pro sebe a své děti. Pro zdejší ženy zaplňující hotel místo řádných hotelových hostů to zafungovalo jako výborná pracovní i pohybová terapie.

Pak to šlo ráz naráz. Když na to ale Pavelková pomyslela, málem ji to srazilo do kolen. Od té doby její klientky jako jeden obří a dokonale sehraný tým si navzájem pečují o děti, vaří pro celý hotel, perou, uklízí, a dokonce i staví. Jde jim to nejen s krumpáčem. A Pavelková? Ta nemá ani vindru, kterou by jejich neplacenou práci ocenila. Je jí trapně. Namísto téhle trapné svobody vykoupené potem a krví už tak těžce zkoušených žen by raději bručela v base. Ano, v base za vyloupení banky s miliardami Velenových peněz, které by jako ten Velen následně prohnala daňovými ráji. O takto naprosto legálně vyprané peníze by se holky poté šábly.

Po příchodu do bytu si Pavelková hned všimla: kýbl před sedačkou je pryč. Na jeho místě je sucho.

„Miláčku,“ houkla na inženýra Čížka. „Ty jsi byl spravovat střechu?“

„Já? Ne!“ rozhodil rukama. „Vždyť ti říkám, že teď nic spravovat nejde, páč je to celý mokrý. Na to žádný lepidlo nechytne. Uvidíš, že za chvíli tím poteče zas.“

Pavelkové je to jasné. Pilné včeličky otrokyně zase nekecaly a makaly.

„Petře,“ obrátila se na svého milého s velmi významným pohledem. „Potřebuju tvůj názor.“ Zatlačila mu dlaněmi na ramena, aby ho přiměla se posadit. Následně mu povyprávěla o stěží odmítnutelné nabídce od biskupského zmocněnce. „Já nevím, mně se to nějak nezdá. Co si o tom myslíš ty?“

Inženýr Čížek jen pokrčil rameny. „Já do toho vůbec nevidím. Ani nemám místo v palici na tyhle skandály služebníků božích. Záleží, jak to cítíš ty. Já tě určitě od ničeho odrazovat nebudu.“

Vstala a hořce se usmála. „Že se ptám – pane inženýre! Tys mi teda fakt chlupská opora.“

Vyšla z bytu a zaklepala na byt faráře Michálka. Ten se s ní ochotně setkal v největší místnosti střešní nástavby, která původně sloužila jako rozvodna anténního pole. Holé betonové zdi vůbec nevypadají, že by tu někdy byly dráty k vysílačce do Moskvy. Denní světlo sem rozptýleně proudí přes copilitovou stěnu vedoucí na střešní

terasu. Neprůhledné sklo nedává tušit, že venku už více než týden padá mokré bílé cosi.

„Ahoj,“ pozdravila ho. „Ty jsi takovej náš psycholog. Jistě budeš rád, když se ti s něčím svěřím.“

„Ty přece vždycky,“ mile se usmál. „I když psycholog – teprve nedostudovanej. Co máš na srdci, Marťo?“

„Víš?“ nadechla se. „Pozval si mě k sobě arcibiskupský zmocněnec. Nepřímo mi naznačil, že jen díky němu tu máme čím svítit a topit. Chce po mně, abych tajně, interně jen pro církev, vyšetřila podezřelou sebevraždu kněze Wronského. Toho, kterého našli oběšeného v kostele v Jeseníku.“

Faráři Michálkovi je hned všechno jasné. „Boží spravedlnost. Víš, kolik lidí ho muselo nenávidět – za to, co dělal nevinným holčičkám? Kluci mu taky nevadili. Hele, Martinko, nad tím vůbec nepřemýšlej a okamžitě do toho jdi! Tohle svinstvo musí vyjít na světlo boží!“

„To je právě ten problém!“ vyhrkla. „Bude to interní vyšetřování. Nic z něj nesmí na veřejnost.“

„Nemusí vědět, co se s tím bude dít dál,“ má nápad farář Michálek.

„Myslíš, jako – ušít na církev podraz?“ na to Pavelková. „Michálku, Michálku. Za to my všichni dostaneme odsud padáka a naše holky taky.“

Farář Michálek stále nevidí problém. „Tak aspoň tahle krutá pravda zůstane mezi námi. Třeba s ní budeme moct na biskupa zatlačit, ať nás kouká platit kapánek líp.“

„Konec konců,“ shrnula to Pavelková. „Jinou možnost asi nemáme. Na církvi a jejích restitučních náhradách z peněz daňových

poplatníků to tu celé stojí a padá. Důležitý je, že můžeme pomáhat těm, kterým nikdo jiný nemá jak pomoci. Pro to musí člověk holt občas něco skousnout.“

Náhle se v betonové hale objevil otec Pavelka.

„Tatínku?“ vyhrkla Pavelková lehce polekaně. V chvatu loví z kapsy roušku a nasazuje si ji na tvář.

„Sundej ten náhubek!“ zarazil ji. „Před svým vlastním tátou skrývat tvář nemusíš. Spíše si dej pozor, abys ji neztratila úplně.“

„Tati, jsi ohrožená skupina,“ namítla. „Mohla bych tě mít pouhým svým dechem na svědomí.“

Otec Pavelka na to nebere zřetel. „Martino! Jak tě teď poslouchám, je mi z toho na nic. Jsi to opravdu ty? Taková silná, cílevědomá a především čestná žena? A ty se teď budeš před církví a před Velenem plazit na kolenou?“ Zapitvořil: „Rukulíbám, výsosti. Zajisté! Ve jménu boha, národa i kapitálu.“

„A co mám tak jako dělat, tati?“ položila Pavelková mírně našťvanou řečnickou otázku.

„Hele, já jsem katolík. Dokonce jsem býval kněz...“

Pavelková ho přerušila, aby trochu odlehčila napjatou atmosféru: „Já vím. Kdo chce vidět místo s největší koncentrací padlých katolických kněží v republice, ať si zajede na Mniší vrch. Drsný, ne? Hotovej reklamní trhák.“

Vážnost tváře otce Pavelky bezděčně narušilo pousmání. „S církví už nic mít nechci! Naletěl jsem jí, tak jak jsem naletěl jejich velkému politickému podporovateli Kolouškovi. Myslel jsem, že je kamarád.

Plně jsem mu důvěřoval a jako poslušný úředníček na biskupství jsem udělal, oč mě požádal. Jistě, Martinko, víš, o co šlo.“

„Samozřejmě,“ přikývla Pavelková.

Otec Pavelka zabušil pěstí na beton. „Jde o tyto zdi! Koloušek mě přesvědčil, ať to tady převedu na připravenou fiktivní firmu. Pak jsem si to za něj odseděl, aby mě téměř po celém trestu zprostili obžaloby. Hernajs, Martino! Mám soudně potvrzené, že žádný zločin se nestal. Tvoje nebožka maminka sice na mě napsala fiktivní firmu. Ale oficiálně jsem nic netušil. Takže jsem z rozhodnutí soudu nevinen.“

Pavelková se sklesle zatvářila.

„Martinko! Kdybys loni u toho soudu tak blbě necouvla, nemuselo to skončit ve statu quo. Takhle je barák zase církve a ty, jestli ho chceš používat k tak bohulibým účelům, k jakým ho používáš, musíš teď tančit jak flandáci a jejich velkej sponzor Velen pískají. Odpověz mi, dcero moje! Ty jim vážně chceš nadosmrti posluhovat? Nezachází to už příliš daleko? Co bude příště? Budeš jim krýt jejich pedofilní skandály?“

Pavelková sotva udržela slzy za víčky. „Obávám se, že o to právě teď jde.“ Vrhla se k tátovi a zatvářila se, že chce od něj obejmout. Pak hned ucukla, protože fyzickým kontaktem by ho mohla rovněž nakazit a zabít. Zmohla se jen na slabý hlásek: „Co mám tedy dělat?“

Otec Pavelka vykřikl: „No co? To jsou otázky. Podej žalobu o určení vlastnictví. Tvoje máma a moje vášeň žhavé sametově revoluční noci byla poslední jistou právoplatnou majitelkou Mnišího vrchu. Nikdo neuměl napálit ruské soudruhy lépe než ona. Když se za podezřelých okolností zabila v autě a tobě bylo pět, stala jsi se

dědictkou. Soukromé vlastnictví! Tím se Velen a jemu zaprodaní služebníci boží nejvíce zaklínají! Tak je pěkně odsud vypoklonkujeme a budeme to tu celé soukromě vlastnit!“

„Tati,“ zklidnila ho Pavelková. „Pak teprve bude problém, kde vzít prachy.“

„Na co – prachy?“ hraje otec Pavelka nechápavého.

„No přece na rekonstrukci, na provoz, na platy personálu,“ opáčila jeho dcera.

„Martinko,“ káravě se na ni zadíval. „Ty si jako myslíš, že hotel nebude vydělávat? Á propos – byla jsi to ty, kdo říkal, že pobyt našich klientek musí zaplatit ti grázlové, co jim dělali ze života peklo. Od čeho máš tu svoji detektivní kancelář? Zatím nezaplatil ani jeden.“

„Víš, tati?“ hlesla Pavelková. „Zjistila jsem, že tihle lidé taky trpí a taky by potřebovali pomoc. Na to už si ale netroufám.“

Otec Pavelka se jen zle ušklíbl. Opět nasadil pitvořivý tón. „Tak fajn. Chudák Koloušek. Chudáka ho už nikdo nevolil. Novináři i obyčejní lidi v hospodách ho šikanovali. Že si potřeboval trochu natunelovat a poslat za to do vězení člověka, který mu věřil, to byla jen jeho prosba o pomoc, která zůstala nevyslyšena. Holčičko moje, u všech ďáblů! Prober se!“

Pátek 19. 11. 2020

Kamera umístěná v křoví na začátku jediné příjezdové cesty k Mnišímu vrchu ukázala přijíždějící auto. Pavelková na chvíli odvrátila zrak od mailů z hygienické stanice a podívala se na obrazovku ve své kanceláři. Vzápětí se ale vrátila k původnímu pracovnímu úkolu, protože auto ani v těchto končinách není nic znepokojivého. Zvlášť, když je to auto, které bezpečně poznává. Vezou novou klientku.

Dva svalnatí muži s nasazenými respirátory, Boris a Luděk, právě vedou z auta mladou paní Duškovou. Vešli s ní bočním vchodem do budovy, pak po úzkém schodišti nahoru. Poté Boris promluvil snad jedinkrát za celou cestu: „Tady to bude čtrnáct dní vaše, milá paní. Šéfová se vám během odpoledne ozve.“ Takhle vypadá karanténa pro nově příchozí – luxusní dvoupokojový apartmán s koupelnou. Jen tu paní Duškové bude nejspíše smutno. Po celých čtrnáct dní totiž nesmí z apartmánu vystrčit nos. S šéfovou Pavelkovou bude komunikovat přes televizní obrazovku a stravu bude dostávat v tašce ke dveřím. Pokud po celých čtrnáct dní vydrží zdravá, má se za to, že je bezinfekční a může jít na běžný pokoj za ostatními klientkami.

Boris s Luděkem sešli po schodišti dolů a protáhli se úzkým průchodem v dřevěném obložení do bývalého konferenčního salonku. Teď v čase řádění zákeřného viru není radno pořádat konference a jiné sešlosti, proto salonek změnil účel i jméno na „koronárium.“ Oba ostří hoši plivli do připravených kalíšků. Teď musí necelou

čtvrthodinku čekat na výsledek. A díky tomu, teď v čase pandemie, jsou všechny procesy zpomalené. Pavelková si rovněž bude muset počkat, než jí přijdou ohlásit novou duši.

Aniž by Pavelková o čemkoliv věděla, věnuje se nutné úřední agendě.

„Podívejte se, paní Pavelková,“ mluví na ni úřednice velmi důležitým tónem. „Zavázala jste se nám, že předložíte další doklady o předchozím užívání objektu Mniší Vrch. A nemyslete si. My víme, že toto léto jste v tomto objektu provozovala hotel, ač neoficiálně. Takže vám radím...“

„Hotel?“ vyhrkla Pavelková. „Ale to mám přece v pořádku! Byl na to projekt, stavební povolení. Jen ty doklady o užívání vám předložit nemohu, protože žádné neexistují. A proč neexistují?“

Úřednice ji přerušila. „Objekt není zkolaudován!“

„Nechte mě prosím domluvit,“ řekla Pavelková příjemně, ale důrazně. „Žádné doklady neexistují, protože ani dům oficiálně neexistuje. Byl vymazán z katastru nemovitostí, protože byl postaven jako tajné vojenské výzkumné zařízení – jak jistě dobře víte. A taky, jak jistě dobře víte, kolaudace bude moct být, až proběhne vklad do katastru nemovitostí.“ Dodala s ironickým úsměvem: „Ale to si přece řeší majitel, Arcibiskupství olomoucké.“

Úřednice zprudka vydechla. Na chvíli si Pavelková pomyslela, že jí to celé bude muset odvykládat ještě jednou a z jiného hlediska. Místo toho uslyšela vyštěknutí: „Jste to vy, kdo si od arcibiskupství nechal napsat plnou moc. Takže to primárně řeším s vámi, byť

právoplatného vlastníka informuji samozřejmě také. A stejně jako vy od něj vím, že požadované doklady mi asi těžko doložíte, protože neexistují. StB se jich zbavila, ne?“

„Tak v tom případě mě napadá,“ snaží se Pavelková získat čas na přemýšlení.

Úřední osoba ale nemá moc náladu na diskuze. „A já vám zase důrazně doporučuji vzít vaši žádost zpět.“

„To bych to tu musela zbourat!“ vykřikla Pavelková. Nikoliv vztekle, ale rezignovaně.

„Ano,“ na to úřednice s předstíranou zamyšleností. „To bychom museli arcibiskupství nařídit odstranění stavby.“

Tím telefonát skončil. Pavelková si je dobře už celou dobu vědoma, že nad děravou střechou Mnišího vrchu se houpe bourací koule. Oficiální vyjádření, že bývalý objekt StB a následně firmy provádějící hromadnou internetovou špionáž si v severním výběžku Jeseníků nepřejí, vydala správa chráněné krajinné oblasti, památkáři a okolní obce. Když prasklo, že většina kapacit nového a papírově ještě neotevřeného hotelu slouží jako úkryt pro týrané ženy, lidé z okolních obcí sepsali petici. Nepřáli si a doposud si také nepřejí, aby rodiny s dětmi na výletních trasách severního výběžku chráněné krajinné oblasti byly ohrožované drogově závislými nebo závažně psychicky narušenými klientkami. Věřící z Česka a Polska zase psali arcibiskupovi olomouckému, aby nepřipustil semeníště zvrácenosti zvané genderová teorie.

Pavelková ale stále trochu věří, že arcibiskupství si svůj zrestituovaný majetek jen tak zbourat nenechá. Protože dům nebyl

v katastru nemovitostí, oficiálně to nebyl žádný dům, ale jen další malý kousíček z obrovské rozlohy lesů historicky patřících církvi. A nějaká úřednice z jesenického stavebního úřadu jistě není tak troufalá, aby šla do sporu se svatým stolcem.

Testy v „koronáriu“ ukázaly svoje výsledky. „Su čistej!“ zahlásil Boris, „Já taky,“ následoval ho jeho kolega Luboš. Rychlotesty obou zaměstnanců detektivní kanceláře jsou s 60 % pravděpodobností negativní. Vítězoslavně si sundali respirátory a míří do kanceláře Pavelkové.

„Tak co, hoši moji nejdrsnější – vezete mi novou duši?“ uvítala je.

„Jo,“ přikývl Luboš a provinile sklopil zrak.

„Takže,“ pokračovala Pavelková, „Mi vezete zpátky i skrytou kameru, kterou jste jí nenápadně předali, zatímco vynášela smetí.“

„No, takhle,“ na to Boris s ještě provinilejším výrazem. „Martino, promiň, ale nešlo to jinak. On by ji málem umlátil. Tak jsme tam museli vlítnout a rázně to s panem manželem vyřídit. Vid', Lud'ku!“

„Zvláštní,“ podotkla Pavelková. „Říkala mi jen o psychickém teroru – a o zákazu vycházení z domu, což ostatně teď, v době celostátní karantény, nelze brát jako nic protiprávního. Podařilo se vám to fyzické násilí aspoň natočit?“

„Ne,“ na to Boris. „Seběhlo se to strašně rychle, nebylo na co čekat. Sama jsi přece říkala, že o bezpečnost klientek jde v první řadě.“

Pavelková se zatvářila, že mu věří, ale rozhodně ne bezvýhradně. Pak na oba dva upřela bodavý pohled. „Chlapi, co mám teď dělat? To vám sakra nedošlo, že ten týpek je právník – vlivnej právník, co dělá

pro Vlena? Důkaz proti němu nemáme žádný. A na to vezměte jed, že nám to dá sežrat. Rozdávat rány, to by vám šlo! Borisi, ukaž respirátor.“

Udělal, jak Pavelková poručila. „No vidíš,“ zhodnotila to. „Je na něm krev. To musela být řežba. Jediný důkaz, který nám u soudu asi nevezmou.“ Vstala a vzala oba muže kolem ramen. „Proboha, chlapi! Víte, proč vás zaměstnávám? Já vím, že byste klidně přeprali mého ex, který je teď světová hvězda MMA. Ale to nemůžete aspoň občas zapojit mozek? Sama jsem vás upozorňovala, že je to citlivej případ a jestli paní Dušková schytá nějakou modřinu, bude to muset pro párkrát vydržet. Nejdůležitější pro nás a hlavně pro její dobro bude, když to budeme mít v kufru. Fungujeme už od loňského podzimu a zatím jsme od těch hulvátů nevysoudili ani korunu. Chápete? Ani korunu!“

„Ale,“ ozval se Boris a dodal si odvahy podívat se jí do očí. „My přece nejsme detektivové. Od vyšetřování jsi tady ty, Martino.“

„Jasně,“ přizvukuje mu Luděk. „Jsme tu na jasně dané úkoly.“

Náhle to byla Pavelková, kdo se zamračil. „Promiňte mi to, hoši. Máte pravdu. Tak citlivej případ a já jediná, kdo tu má vysokou školu, tu sedím na zadku a úpěnlivě prosím stavební úřad, aby nás nenechal zbourat.“

Pak na oba podřízené vrhla významný pohled. „Ale vy dva budete muset zatraceně jít do sebe. Buď se naučíte vyšetřovací metody a stanete se mými rovnocennými parťáky. Anebo to budu muset řešit s někým jiným.“ Spiklenecky na své muže mrkla. „Jsem si dobře

vědoma, co jste zač a že já vás potřebuji, ale vy mě až tak ne. Ale přesto věřím, že mě nezklamete.“

Pánové odešli. Pavelková si říká, že je má přece jen ráda. Původně dělali ochranku nechvalně proslulé Coufal Analytics. Ale dala jim šanci právě proto, že jsou na rozdíl od mnoha svých někdejších kolegů totálně vypatlaní. „Vymláčené držky“ nebo prostě jen „gumy,“ říká jim, když vespolek panuje dobrá nálada. Možná díky tomu jsou spolehliví a poslušně pracují pro kohokoliv, kdo platí.

Před vstupem do bytu čeká na Pavelkovou její otec. Zajímá jej jediné: „Jak ses rozhodla?“

Na malou chvíli se zamyslela. Stojí venku před skleněnými dveřmi ze střešní terasy a tváře má rudé od mrazu. „Nelíbí se mi to, tati,“ řekla. „Co když ta žaloba nevyjde a budeme se muset odsud všichni pakovat?“

„To nám přece nevadí,“ chlácholí ji táta. „Podle zákona nám budou povinni vyplatit peníze, které jsme do tohohle baráku vložili. Za ty si koupíme dům, do kterého se vejdemo všichni.“

Pavelková ho nenechala domluvit. „Naše peníze? Myslíš těch šest milionů, které ti milostivě dali za těch pět dlouhých let, co jsi neoprávněně seděl? Celé padly na hotelové pokoje ve druhém patře, jen to zahučelo. A stejně hotel fungoval jen neoficiálně pro moje kámoše z umělecké branže, protože barák leží v žaludku snad všem z našich daní placeným institucím.“

„Dobře jsi to popsala, Martinko,“ na to otec. „Také jsem si tohle všechno uvědomil. A proto jsem po zralé úvaze otevřen i variantě, že

tu skončíme. Já vím, ještě před chvílí jsem tvrdil, že naším osudem jsou tyhle zdi. Ale mějme rozum. Raději odsud odejít, než se plazit po kolenou před církví svatou i Velenovým byznysem. Máme snad páteř.“

„To jo,“ hlesla Pavelková. „Ale co naše holky? Těm je nějaká naše páteř docela ukradená, nemyslíš?“

Otec Pavelka si povzdechl. „Tady vidíš, k čemu vede tvoje dobrodiní. Zachránila jsi je před násilím, jenže tím jsi je dostala do bodu, ze kterého není návratu. Díky tobě přišly o bydlení, o práci, o lidské zázemí. Prosím tě, ten jistý konzervativní novinář měl naprostou pravdu, že mu tohle zařízení připomíná Magdaléniny prádelny v Irsku za ultrakatolické vlády. Vždyť ty dámy si prošly peklem, mlátili je, znásilňovali je. Podle tradičních náboženských měřítek si za to můžou samy a potřebují napravit svoji hříšnost. A ty je přesně jako ti Irští fundamentalisté za to zavíráš do ústavu. A v tom ústavu zadarmo pracují a ještě tvrdí, že dobrovolně. Jestli na to máš nějaké vysvětlení, zcela jistě ho nikdo nebude chtít poslouchat.“

„To je hodně složitá metafora,“ zhodnotila Pavelková otcův proslav. „Jsem přesvědčená, že dělám správnou věc. Ale slibuji, že si to nechám projít hlavou.“ Za běžných okolností by dala tátovi pusu na tvář, ale teď raději ne. Jistota je jistota.

Komu Pavelková pusu zcela jistě dá, je její synek Kryštof. Chtěla ho vzít do náruče, ten se ale na to netváří právě nadšeně.

„Mamko, vždyť jsme se viděli ráno,“ vymezil si Kryštof svůj osobní prostor. Ještě tu u stolu sedí Inženýr Čížek a spolu s Kryštofem večerí rohlík se salámem. Jen na maminku se zapomnělo.

„Tak co, Kryštofe? Co bylo ve škole?“ položila Pavelková obvyklou otázku.

„V matice furt ta malá násobilka, ve čtení Pipi Dlouhá punčocha, v prvouce jsme si povídali o počasí. A potom zpracování analogového signálu. Třeba zvuku, víš?“

Pavelková obdivně zamručela. Poté dodala: „V pátek jste mívali taky tělocvik, že?“ Přitom významně mrkla na inženýra Čízka.

„Mami, vždyť víš, že tělocvik není,“ opáčil Kryštof. „Je přece epidemie.“

Pavelková přistoupila k oknu. „Podívejte, kluci. Všude kolem samé lesy, kde žádný virus určitě nechytíte. A vy místo toho šestnáct hodin sedíte v dílně. Kryštofe, jak chceš být policajt a honit zloděje, když pomalu ani nevyjdeš schody k nám domů?“

„Já nechci honit zloděje,“ vyhrkl Kryštof. „Já chci tvořit datové systémy a skrze ně odhalovat politické tunely. Jako ty, mami.“

„Skrze ně... Politické tunely,“ opakuje si tiše Pavelková. „Kryštofe, ty jsi zase nějaký chytřej jak vopica.“ Hned poté se obrátila na inženýra Čízka. „A co ty? Co nám nabídneš k večerí?“

„Jéžíš, promiň!“ vyhrkl inženýr Čížek. Vystartoval ze židle jako raketa a už se chystá rozpálit plotýnku na sporáku.

„Víš, mně by stačil i ten rohlík se salámem,“ zabrzdila ho Pavelková. Má sto chutí ještě dodat: „A pusa dnes nebude?“ Pomyslela si, že svého

drahého asi zapomněla zapnout do zásuvky jako tu 3D tiskárnu v jeho dílně.

Večer v posteli před usnutím se Pavelková svěřila inženýru Čížkovi se svojí domněnkou. „Připadá mi, jakoby Kryštof měl snad raději tebe než mě.“

„Vždyť je velkej,“ má inženýr Čížek jasné vysvětlení. „Na nějaké muchlování už není.“

Připadá jí tento pohled poněkud povrchní. „Asi ano,“ jen hlesla, protože se nechce teď v noci zamotávat do složitých debat.

„Dobrou noc,“ řekl inženýr Čížek a natahuje ruku po vypínači od lampy. „Anebo ne.“ Objal Pavelkovou kolem pasu a pohladil ji po vlasech. Ona opětovala jeho pohlázení, ale rozhodně dnes nemá v plánu mít sex. „Připadá mi to divný,“ řekla do ticha.

„Co, divný?“ na to inženýr Čížek trochu podrážděně.

„Vy dva jste úplně stejní. Úplně stejně introvertní. Úplně vidím Kryštofovi na očích, jak si tu online školu užívá. Celostátní karanténa je pro vás dva to pravé.“

„Prosím tě,“ na to inženýr Čížek. „Moc to řešíš – normálka. Má papír na Aspergerův syndrom. Takže je asi jasný, že ve třídě plné děcek se jaksi necítí. Já se taky mezi lidma moc necítím a papír na to nemám, protože za mého dětství nikoho nenapadlo něco takového řešit.“

„Dobře, že se to řeší,“ řekla mu. „Jsem smutná z toho, že Kryštof nemá kamarády.“

„Nemá kamarády? Vždyť má mě!“ zvolal inženýr Čížek.

Pavelková se zamračila. „To jsem nemyslela. Ty jsi něco jako nevlastní táta.“

„Ale, Martinko,“ na to její milý. „Jasně jsme se domluvili, že já nikdy nebudu hrát roli jeho táty. Vždyť víš, že jsem pro něj jako starší brácha. Nemusíme snad trvat na otcovské autoritě.“

„Máš pravdu,“ seznala. „Nač si dělat starosti s patriarchálním diktátem tradiční rodiny? Když vlastně ani žádná rodina nejsme.“ Svůdně se zatvářila. „Ale nezapomínej, že kromě mladšího brášky máš taky mě – svoji první.“

Na chvilku se nepřítomně zatvářil. Potom Pavelkovou popadl a zvolal: „Tak to musíme napravit.“ Až tak to zrovna nemyslela. Zašeptal jí do ucha: „Miluju tě.“ Je jí jasné, že je to signál sdělující, že mu právě jde o to jedno. Netrvalo dlouho a je připraven. Chystá se do ní proniknout. Když v tom je vyrušilo cvaknutí dveří.

„Kryštofe!“ vykřikla Pavelková. „Co ty tady?“

„Slyším, že mluvíte o mně beze mě,“ pravil Kryštof. Od srdce se zasmála jeho pro druháka neobvyklé jazykové kultuře. „My o vlku a vlk o nás bez nás. Nebo jak se to říká.“

„Petře,“ obrátil se Kryštof na svého jakože staršího bráchu. „Co jsi o mně povídal?“

„Já nic,“ usmál se inženýr Čížek. „To spíš mamka.“

„Kryštofe,“ promluvila na něj. „Zrovna jsme si říkali, že by sis měl najít kamarády. Po baráku běhá plno kluků a holek, co by si chtěli s tebou hrát. A ty o nich ani nevíš.“

„Vždyť je epidemie,“ odpověděl Kryštof. „Nemáme se s nikým kamarádit, říkali ve škole. Mohl bych je nakazit. Oni pak nakazí svoje maminky. Ty budou nemocné a můžou taky umřít.“

Pavelková si povzdechla, že je to vlastně pravda.

„A mohl bych být teď s tebou, Petře?“ přeje si Kryštof. „Ty jsi přece můj nejlepší kamarád.“

„Kamarádi spolu v posteli nespí,“ řekl rozhodně inženýr Čížek.

„Tak šup zpátky do pokojíčku,“ sekunduje mu Pavelková.

Kryštof se ale nedal: „Mami. Ale ty jsi říkala, že Petr je tvůj kamarád. A spíte spolu.“

To inženýra Čízka vyburcovalo k projevení milostného zájmu. „Jenže já maminku taky miluju. Chápeš? Jako když Eleven miluje Lucase a maminka Joyce miluje Boba superhrdinu.“ Použil příměr z Kryštofova oblíbeného televizního seriálu Stranger Things.

Úterý 23. 11. 2020

Inženýr Čížek během online výuky s Kryštofem se trochu vylekal, když jim do laboratoře vstoupila Pavelková. „Copak, miláčku?“

Vysvětlila: „Přece přijel Tonda Tesárek, náš zdroj. Nechceš jít se mnou?“

„Jasně, že chci. Vždyť jsme se na tom domluvili,“ opáčil inženýr Čížek.

Poté se Pavelková ještě obrátila na Kryštofa: „Že tu školu zvládneš sám? Jsi chytřej kluk.“

„Jasně, mami!“ zněla Kryštofova odpověď. Za počítačem s otevřeným textem z čítanky si připadal jako velký pán. Na druhém monitoru má zápis programového kódu v C++ a celý stůl je zaskládaný všemožnými součástkami a plošnými spoji. 3D tiskárna jede a dělá při tom trochu otravné zvuky.

Cestou přes hotelový dvůr pod prudkým lesnatým svahem inženýr Čížek zjišťuje něco více o zmíněném zdroji.

„Víš,“ vysvětluje Pavelková. „Díky tomuhle chlápku jsme teď na Mniším vrchu my a naše holky, a ne ta Velenem placená trollí farma. Nalíčil na ně past, získal na ně kompro a Velenovi nezbylo, než je odsud vystrnadit a poté se domluvit s církví, se mnou a s mým tátou.“

„Takže je to spíš agent než zdroj,“ domnívá se inženýr Čížek.

„Řekněme, že ano,“ přikývla. „Nabídl svoje služby páteru Bělíkovi. A taky nebožtíku mému bývalému šéfu Kolouškovi.“

Inženýr Čížek se už chytá: „Takže moderní a liberální tvář spojení mezi církví a politikou?“

„Jak patetické,“ povzdechla si Pavelková. „Ale pravdou je, že v tom jsou jisté ekonomické a náboženské zájmy. Ale to ti snad nemusím vysvětlovat. Určitě si velice dobře pamatuješ, jak v okamžiku toho vystrnadění jsi mě a moje kamarádky vytáhl z bryndy. A to tím, že jsi udělal podraz na chlapy z té trollí farmy.“

„Tak to si pamatuju velice dobře,“ na to inženýr Čížek. „Ty jsi samozřejmě netušila, že ta moje dohoda s Coufal Analytics je šmėčko. Liskla jsi mi za to takovou, že jsem se zastavil až o zed'. Abys mě pak dohnala večer na nádraží a vyznala mi lásku. To byly časy!“

Popadla ho za rameno. „Tak už nekecej a pojď vzpomínat na starý dobrý časy.“

„Třeba na ty časy, kdy se nemusely nosit ty trapný hadry na hubě,“ dodal inženýr Čížek, načež si oba nasadili roušky a míří do pootevřených vrat autoparku.

Zdroj Tonda Tesárek čeká u jediného auta zaparkovaného v garážích. Patří Pavelkové, je to Renault Fuego Turbo z roku 1983 a už tu krásně nablýskaný a navoněný stojí pěkně dlouho. Pavelková plánuje, že si ho nechá jen tak pro radost a vyřídí mu veteránské značky, aby za něj nemusela platit drahé povinné ručení. Poté by ho podle předpisů opravdu musela mít jen pro potěšení a nesměla by ho používat na běžné jízdy. Ale to by jí příliš nevadilo, protože v poslední době jezdí autem opravdu sporadicky.

Tonda Tesárek dobře ví, o co se dnes bude hrát kromě jednoho starého auťáku. „Martinko, ty se určitě budeš chtít zeptat na Wronského... toho, co se v červnu oběsil v jesenickém kostele.“

„Se oběsil, anebo někdo ho oběsil, to se zatím neví,“ připomněla. „Ale hlavně se chci zeptat na tu tvoji někdejší protipotratovou, protihomosexuální a protikdovícoještě organizaci, ve které byl ten Wronský docela velké zvíře.“

„Přesně tak,“ usmál se Tesárek. Přitom nespouští oči z Pavelkové. Prohlíží si její křivku skrytou pod rouškou a bundou. „Asi tušíš, že organizace Mladí křesťanští konzervativci posloužila jako návnada na pedofilní kněží. Není náhoda, že pomazaní ničitelé životů nezletilých kluků a holek zároveň zastávají ultrakonzervativní názory. Takže se nádherně chytli. To je první věc. Jenže, bohužel, můj táta, co má tady v lázních Jeseník prominentní restauraci, se znal s Velenovými kádry i s Inženýry z Coufal Analytics. Ani za to nemůže, ale kontakty se propojily...“

Doplnila: „A tak Coufal Analytics začal perverzním kněžím prodávat odpustky.“ Ukázala směrem dolů. „Přesně tady, asi deset metrů pod námi měli Coufal Analytics superpočítač, který prostřednictvím internetového fízlování shromažďoval citlivá data na spoustu lidí z nás. Když si hlavy pomazané zaplatily, nejen že jejich hříchy byly vymazány z paměti superpočítače, ale umělá inteligence také přišla na geniální způsob, jak oběti jejich zvráceností znevěrohodnit a totálně lidsky zničit.“

Tesárek se opět usmál. Tentokrát už hází na Pavelkovou opravdu koketní pohledy. „Neřekl bych to lépe. Zkrátka, Mladí křesťanští

konzervativci se mi vymkli z rukou a církev zosobněná páterem Bělíkem mě z toho musela vysekat.“

Pavelková se mile usmála.

„A především,“ vrhnul na ni Tesárek opravdu roztoužený pohled. „Z celé té bryndy jsi mě dostala ty. Hlavně ty.“

„Jasně,“ na to Pavelková trochu ironicky. „Páter Bělík si uvědomil, že jdu po stejné stopě jako ty. A tak tě ke mně nasměroval.“ Projela si rukou ve vlasech. „Tehdáž jsem byla to drsné soukromé očko, co chtělo zatopit Velenově superkorporaci.“

„Obdivuju tě,“ vyhrkl Tonda Tesárek. Přitom se napřímil jako pravítko, asi tři kroky od Pavelkové. „Nikdy tě nepřestanu obdivovat a rád bych se ti odvděčil. Přijmi mé pozvání na večeři – v tvém hotelu.“

„Hotel je mimo provoz,“ upozornila. „Je přece celostátní karanténa.“

„Tak určitě nebude problém něco vymyslet,“ nenechal se odbýt Tesárek. Jeho roztouženost z něj přímo září. Frajersky poklepal na zaparkovaného starého sportovního Renaulta. „Pojď, jako tehdy nakopneme tu tvoji stylovou káru. Zajedeme si někam, kde je klid.“

Konečně se do debaty vložil doposud mlčky přihlížející inženýr Čížek. „Myslím, že by to pro dnešek stačilo, pane Tesárek!“ Rázně se postavil mezi něj a Pavelkovou. „Radím vám: Držte si od Martinky bezpečný odstup. Miluju ji, chápete? To je mnohem víc, než ji jen chtít dostat do postele!“

„No tak sorry,“ zapomněl Tonda Tesárek na svoji noblesu a dal se na odchod. „Já padám!“ Vtom Pavelková popadla inženýra Čížka za rameno a prudce ho otočila k sobě. „Hráblo ti?“

„A tobě snad ne?“ opáčil Čížek zvýšeným hlasem. „Celou dobu na tebe dělá nadržžený ksichty. Prasák jeden! Myslí si, že když jsi s ním jednou něco měla, bude tě moct mít kolikrát chce. Dělá to schválně, abych to všechno viděl...“

„A co si myslíš ty? Že jsem nějaká chudinka, co se neumí ovládat a poddá se mu kdykoliv, když na mě zamrká?“

„Nechápu,“ na to inženýr Čížek.

„Vůbec se nedivím, že nechápeš. Tvoje vnímání mezilidských vztahů je opravdu, ale opravdu černobílé a povrchní. Co by na tom taky mohlo být jinak, když do svých třiceti let jsi žádné milostné zkušenosti nenačerpal, kromě té se mnou. Že? A mimochodem. Posloucháš mě?“

„Poslouchám,“ zakuňkal a při tom se dívá kamsi do zdi.

Opět ho popadla, čímž ho donutila, aby se jí díval přímo do očí. „Mimochodem, ten hotel nefunguje proto, že nemá kolaudaci. Jsou tu tlaky, aby zmizel z povrchu zemského. Je to Tondův šéf páter Bělík, kterej nade mnou a nad hotelem drží ochrannou ruku. Nejspíš pro Tondovy krásný oči. Chápeš? Potřebujeme ho – my všichni. Je to možná nečestný, ale nestojí to žádný lidský životy. Takže proč neudělat něco pro správnou věc?“

Přesně tak to Tonda Tesárek potřeboval. Pavelková i inženýr Čížek v zápalu diskuze o osobních tématech nevnímají, jak nemizí

ven, ale hlouběji do útrob opuštěného autoparku. Prošel přes dílnu a sklad olejů až do strojovny ventilace, kde vhodil tubus s dokumenty do větrací šachty. Poté trochu jinou větrací šachtou odešel na čerstvý vzduch a opustil areál hotelu Mniší vrch.

Sesterstvo v podzemním z odolněném objektu opět tajně zkouší svoje připravované rockové album Adventní kalendář. Slečna Johana Neužilová, jejich hlavní koordinátorka, má službu na technickém velině. Právě se jí rozblíkal jeden z mnoha čudlíků. Proto vytočila klapku do hlavního sálu a ohlásila: „Ventilační větev A-32 detekuje překážku.“

Bubenice Sandra přestala bubnovat. Její spoluhráčky z kapely se zatvářily opravdu nevrle. Klávesačka Lucie zahlásila do mikrofonu zpět: „Tak na co čekáš? Běž pro to!“

Johana Neužilová se rozběhla přes sál superpočítače, načež zmizela v ocelových dveřích v protějším rohu. Přitom dává bedlivý pozor, aby se neocitla v dosahu kamer. Nic jim neunikne, přestože je tu tma jako v pytli. Naštěstí má Johana ve svých šestnácti letech dokonalý zrak nezasažený šeroslepostí. Vyšla dvě patra po úzkých ocelových schodech ve vysoké místnosti plné všemožných kabelů, až se nouzovým průlezem dostala do prostoru pod autoparkem. Tedy je ta zmíněná překážka. Vylovila z šachty kruhové pouzdro, které neporušené předala svým sestrám v hlavním řídicím sále.

Zuzana, neformální šéfová Sesterstva, se zájmem otevřela pouzdro a všem ostatním čte obsah dokumentu. „Záznamy o smazání záznamů a sestavení fiktivních záznamů pro případy:“ Následovala jména

neznámých lidí. Tedy, ne až tak neznámých, protože se shodují s názvy písniček v připravovaném albu Adventní kalendář – jmény obětí řádění pedofilních kněží.

Kytaristka a klávesistka se vzdálily od svých nástrojů a přistoupily k oknu do superpočítačového sálu. „Dobrá zpráva, sestry! To přinutí tuhleto kraksnu konečně promluvit,“ zvolala kytaristka. Hráčka na syntezátory jí sekunduje: „Tohle dostane ty strážce patriarchátu před soud a budou platit jak mourovatí. Za to by se dal zrekonstruovat celý Mniší vrch.“

Johana Neužilová promluvila ke všem s autoritou hlavní koordinátorky: „Jak správně předpokládáte: zapomeňte, že jsme tu právě teď byly a co jsme slyšely.“

Zuzana ji poplácala po ramenech. „Výborně, Johanko. Nikomu ani muk. Především Martině.“

Sobota 27. 11. 2020

Aspoň v sobotu se inženýr Čížek odhodlal vzít Kryštofa na procházku po horských lesích. Zatímco v předsíni služebního bytu hledal holínky, Kryštof na něj promluvil: „Něco jsem objevil. Budeš koukat!“

„Až se vrátíme,“ odbyl ho inženýr Čížek. Jeho partnerka, která právě vyšla z bytu, souhlasně přikývla. Poté dodala: „Kluci, budete muset jít beze mě. Musím něco vyřídit. Když tak houkni na Lukáše a Terezku, jestli se nepřipojí.“

„Už se stalo,“ na to inženýr Čížek. „Akorát, že farář Michálek dělá celý den terapii pro holky, co jsou na tom psychicky nejhůř. A jeho Terezka? Ta má zase službu v kuchyni.“

„Něco mě napadá,“ zastavila se Pavelková. „Co, kdyby tu terapii prováděli v lese? Zkus jim to nabídnout.“

Inženýr Čížek se zamračil. „K tomu určitě nebudou potřebovat nás.“

„Vlastně jo,“ hlesla. „Jen jsem si říkala, že bys taky mohl někdy poznat, koho máme v baráku.“

„Tak už pojď,“ popohání ho Kryštof. Kroky jeho maminky Pavelkové už dávno duní po schodech dolů. Náhle se objevil otec Pavelka.

„Pane Pavelka,“ řekl mu inženýr Čížek důrazně. „Vždyť víte, že za vámi chodit nemůžu. Nesmíte se nakazit. Mohl bych vás mít na svědomí.“

„Když tak dědo – říkej mi,“ opravil ho otec Pavelka. „Kryštofe, ty kluku! Konečně tě vidím! A ty, kluku, ty mi prosím tě normálně tykej. Ať mě netrápí pochybnosti, jestli to s mojí dcerou a s námi všemi myslíš vážně.“

„Fakt se omlouvám, my už musíme,“ řekl do vzduchu a ani si nevšiml, že veleváženému otci své milé přibouchl prosklené dveře před nosem.

Chtě nechtě, o patro níže Kryštof zatáhl inženýra Čížka do dílny. „Koukej! Napojil jsem se na superpočítač. Něco se v něm děje!“

Pavelková v kanceláři má právě videohovor s paní Duškovou, novou klientkou. Nikdo s ní nemůže mluvit osobně, protože je v takzvané karanténě, ze které jí zbývá ještě šest dní.

„Paní Dušková, nemáte nějaké důkazy o fyzickém násilí ze strany vašeho manžela?“

„Nemám,“ zakroutila hlavou. „Snad jen strup na prstu, když jsem se řízla při krájení brambor.“

„Jak na to váš muž reagoval?“ ptá se Pavelková.

Dušková se pousmála: „Myslíte, jak jsem se řízla?“

„Ano,“ potvrdila Pavelková.

„Vůbec nijak,“ na to Dušková. „Zajímalo ho úplně něco jiného. Začalo to, když jsem ho vyrušila v noci v pracovně.“

Pavelková už asi dobře tuší. Nějaké vedlejší sexuální zájmy. Muži, kteří jim podléhají, dovedou být v okamžiku vyrušení opravdu zlí. Tuto myšlenkovou verzi si ale nechala pro sebe.

„Prosím vás,“ říká Dušková smutně. „Vždyť já vlastně ani nevím, proč jsem od něj odešla. Nic zlého mi vlastně nedělal. Možná to byla jen bezvýznamná epizodka. Jen trapné nedorozumění, která jsem si s ním měla vyjasnit.“

„Paní Dušková,“ upozornila ji Pavelková. „Vyjasnit? To je to, co by vám váš pan manžel zcela jistě nedovolil. Krom toho vám neustále opakoval, jak jste v práci neschopná, prohlížel vám mobil i počítač – vám před očima v rámci pravidelných kontrol. A věznil vás v kutlochu za kuchyní.“

„Víte,“ hlesla Dušková. „Naše vila je velká. To není žádný kutloch, ale místnost pro domácí práce, velká jako pokoj.“

„Jasně,“ na to Pavelková trochu ironicky. „Místo záchodu výlevka a místo sprchy vanička na umývání psa. Modus operandi vašeho muže je rozhodně nepřiměřený tomu, že byste ho nachytala v nějaké chlípné situaci. Co přesně jste u manžela viděla?“

„Ani pořádně nevím,“ odpověděla Dušková. „Po obrazovce mu litaly jakési podivné barevné obrazce. Abstraktní obraz v pohybu.“

Pavelkové něco blesklo v hlavou. Abstraktní obraz v pohybu. „Jako byste přehrávala starou VHS kazetu?“

„Přesně,“ potvrdila Dušková.

Přihořívá, řekla si Pavelková pro sebe v duchu. Zatím ji nebude seznamovat s tím, že zdroj záhadných pohyblivých obrazců se s největší pravděpodobností nachází asi dvanáct metrů pod jejím pokojem. Rovněž si nechá pro sebe, že v dané souvislosti to může znamenat hodně, ztraceně hodně. Podzemí se superpočítačem totiž patří Velenovi. A ten, kdyby zjistil, že cokoliv z tohoto podzemí

prosáklo ven, určitě začne dělat problémy – třeba prostřednictvím právníka, který je zároveň manželem i trýznitelem paní Duškové.

„Já vím,“ vyrušila ji Dušková z úvah. „Vy mě tady potřebujete. Jsem pro vás lukrativní zdroj. Jsem novinářka a už od počátku jsem měla s manželem dohodu, že nebudu psát o byznysu jeho největšího, tedy vlastně jediného klienta.“

„Velena?“ prověřuje si Pavelková.

„Ano,“ přikývla Dušková. A pokračuje: „Tato dohoda snad není nic nenormálního. Je jeho právo si hlídat, abych se nedozvěděla, co nemám.“

Pavelková dodala: „Takže to nebylo žádné psychické vydírání, ale bezpečnostní opatření že? Jednal s vámi naprosto chladnokrevně.“

„Neprojevila ani náznak emoce,“ opáčila Dušková. „Ani úsměv, ani vztek, ani rozpaky.“

„Zkrátka,“ domluvila za ni Pavelková. „Říkal vám to všechno s chladnokrevností vládního epidemiologa, když vězní lidi doma a zakazuje chodit do hospod i do divadla. Má to zkrátka vyšší, nezpochybnitelný smysl, který to všechno ospravedlňuje.“

„Jenže tím základním smyslem bylo,“ navázala Dušková. „Že se nesmím dozvědět, co tím smyslem je.“ Poté se jí svrážela tvář úzkostí. „Co budeme dělat? Ten brutální zásah vašich chlapů si určitě nenechá líbit. Zničí mě i vás.“

„Nebojte, paní Dušková,“ chlácholí ji Pavelková. „Tady jste v absolutním bezpečí. Budeme celý dům bránit, klidně i před policajty. Klidně i násilím.“

Paní Dušková vzlykla: „A nebylo by jednodušší, kdybych se k manželovi vrátila?“

Vtom se v kanceláři objevil Kryštof.

Inženýru Čížkovi a snad i Kryštofovi je jasné, že z dnešní zdravotní procházky v blátě už asi nic nebude. Na obrazovce jeho počítače se objevuje abstraktní obraz v pohybu, který rovněž jemu zatraceně hodně říká. Nejprve si myslel, že Kryštof otevřel záznamy audiovizuální šifry vyprodukované počítačem na Mniším Vrchu, které v předchozím případě pomohl Pavelkové rozluštit.

Realita je ale žhavější. Kryštof při své zvědavosti spustil nedokončené algoritmy projektu Klíště. Přesně ty algoritmy, které mají číst zašifrovaná data ze superpočítače. A tím odhalit, zda se na superpočítači něco děje. Děje se, a hodně. Analogová výpočetní struktura vzniklá v polovině 80. let čile pracuje.

Okamžitě poručil Kryštofovi, aby to zarazil. „To hrozí průšvihem! Ty vole! Kdyby se Velen domákl, že jsme mu superpočítač napíchli, vyrazí nás odsud! Anebo na nás našije nějaký svoje podrazy. Potom já s mámou budeme bručet v base a ty skončíš v děcáku. Tady končí sranda!“

„Děcák, já nechci!“ otrásl se Kryštof strachem.

„A myslíš, že já jo?“ prohodil. „Prosím tě, běž za maminkou do kanclu. Teď hned!“

Když inženýr Čížek zůstal v dílně osamocen, podíval se, co by vlastně mohlo být zdrojem problémů ze strany Velen. Video je pořád načtené v prohlížeči. Jak se několikrát ujistil, spojení se

superpočítačem je přerušeno. Přesně jak čekal, audiovizuální šifra. Zkusil na ni použít dešifrovací software, který vytvořil pro prolomení šifry v předchozím případě. Na tento případ to ale nefunguje. Klíč je jiný, nebo rovnou celý výtvarný princip je jiný – mnohem modernější. 80. léta jsou dávno pryč. Tohle není nahráváno na VHS kazety, ale na nějaký zvláštní typ multidimenzionální paměti, na kterou je obyčejný počítač krátký.

První hořící svíčka na adventním věnci

Neděle 28. 11. 2020

„Mně se to nezdá,“ svěřila se mladá koordinátorka Johana Lucii před další plánovanou schůzí Sesterstva v podzemí Mnišího vrchu. „Podívej na ten superpočítač. Něco dělá.“

Lucie se s ní podívala z okna řídicího sálu na výpočetní strukturu. Změň manipulačních lávek září ve světle zářivek. Motor chladicího oběhu hučí a z obří chladicí nádrže uprostřed struktury se ozývá žbrundání. Do toho slabě blikají, červené, žluté a zelené kontrolky na ovládacích panelech jednotlivých sekcí.

„No a?“ odsekla Lucie. „Je to Velenovo. Tak si s tím hraje.“

„Toho se bojím,“ hlesla Johana. „Co když nás sleduje? Martina měla pravdu! Nemáme tady co dělat. Lezeme Velenovi na soukromý pozemek.“

„Hele,“ přísně se na ni Lucie zadívala. „Máme rušičky. A jestli lezeme Velenovi na pozemek, tak na jeho pozemku stojí celej barák. Ať si trhne nohou, patriarchální oligarchickej tunelář! Stejně mu tu hračku jednou zdemokratizujeme a bude mít po tom svém vykořisťování.“

Johanu to příliš neuklidnilo. „Určitě dávno ví, co děláme. Ví, co chystáme. A já říkám, přijde mi to celé postavené na hlavu. Zbytečná energie!“

Lucie se naštvála. „Tak zbytečná energie? Ty... Chvíli máš funkci a už nás budeš chtít poučovat? Nechce se ti, že? Jseš líná, a bojíš se.“

„Je to jinak,“ nesměle se ohradila Johana.

„Jak jinak? Ty privilegovaná princezničko. Podívej se na mě! No, jen se podívej, čím jsem si prošla. Mlátil mě – tyčkou od vysavače. Típal o mě cigarety. Když měl na mě chuť, na nic se neptal a prostě mi ho tam strčil. Ještě mě proliskal, když jsem se mu zdála málo povolná. Do třiceti jsem si myslela, že je to normální, protože máma to měla úplně stejně. Až tady jsem zjistila, že to teda normální není. Takže laskavě pochop, proč jsem tady! Chci spravedlnost! Chci něco udělat s tímhle zasraným patriarchálním světem, kterej bere ženský jako kusy masa.“ Popadla Johanu za tváře. „A nějaká skautská slečinka se bude ofrňovat? Je to na ni moc drsný, co? Zrovna pro tebe, kvůli které se akorát rozvedli její rodiče a která dostala kopačky od boyfrienda! No, řekni, jak to bylo. Že jsi tady jen tak na dovolené, abys nemusela do školy!“

Johana ztuhla. Snad by Lucii, přesněji jejímu robustnímu zjizvenému tělu jednu vrazila. Z myšlenek ji vyrušila Zuzana. „Prosím tě, Lucko! Co do ní hustíš?“ Objala Johanu kolem ramen. „Nic si z ní nedělej. Já chápu, že psychické násilí, nebo jen záměrná lhostejnost od okolí zraňuje mnohem zákeřněji a chce to úplně stejnou odvahu si říct o pomoc.“

„Prosím tě, Zuzi,“ ozvala se Lucie. „Je to naivní hipísačka. Jako kámoška dobrá, ale naprosto nezpůsobilá k tomu, aby vedla naše Sesterstvo.“

„Myslíš, tvoje Sesterstvo?“ zasmála se Zuzana, aby tím odvrátila hrozící dusno.

„Copak to jde?“ na to Lucie vážně a klidně. „Johanko. Promiň, s tou princezničkou mi fakt ujely nervy. Ale copak to má nějaký smysl, když tvrdíš, že ti hajzlové, co nám to udělali, jsou chudáčci sami vykořisťovaní společností a sami potřebují pomoc?“

Zuzana rozhodla: „Filozofické detaily si nechme na později. A věnujme se hlavnímu smyslu naší existence. Jo?“

„Však o tom furt mluvíme!“ vykřikla Lucie. „Naším smyslem je přestat žvanit a začít konečně bojovat za spravedlnost!“

Zuzana stále objímá Johanu. „No tak, Johanko. Řekni všem tady, jak vidíš smysl naší existence.“

Johana bez dlouhého přemýšlení prohlásila: „No přece vzdát poctu Martině. Je vystudovaná historička umění. Proto naší laskavou náručí i zbraní je umění a kultura! Takže, milá Lucko, popadni kytaru a dejme se všechny do zkoušení. Už prvního budeme naši první písničku hrát živě.“

Středa 31. 11. 2020

„Petře, měl bys jít zatraceně hodně do sebe,“ řekla Pavelková inženýru Čížkovi, když se spolu ukládali ke spánku.

„Copak, zlatíčko moje?“ na to Petr lehce ironicky.

„Jsem tvoje první,“ řekla. „A jsem ti dobrá jen na to. Víš? Máš mě na to, abych tě potěšila a utěšila, v jakémkoliv slova smyslu. Ale kdo utěší mě? Jediný tvůj výraznější projev zájmu o mě je, že mi ztropíš žárlivou scénu před důležitým ráfkem.“

„Tak ráfek?“ chytl se inženýr Čížek? „V jakém případě?“

Zadívala se mu zpříma do očí. „Já vím. Myslíš si, že jsem ta drsná baba, která se všemi případy i v životě poradí sama. To možná do jisté míry jsem. Ale...“

Inženýr Čížek jí skočil do řeči: „Na něco jsem se tě ptal. Co máš teď za případ?“

„Neříkej, že v tom nejedeš taky. Přece náš věčný případ – Velen, církve a jejich konzervativní kámoši. To jen tak na okraj, protože jdeš po špatné stopě.“

„Jak to myslíš?“ chce inženýr Čížek upřesnění.

Pohladila ho po lehce chlupaté hrudi. „Teď přece nejsem v práci. Zkus se taky někdy zajímat, co ty a já cítíme.“

Něžně si ji přitáhl k sobě. „Martinko, já to prostě jinak neumím. Mě nepředěláš. Strašně teď vzpomínám na tu krásnou dobu, na ten náš první případ...“

Nenechala ho domluvit. „Já vím. Největším tmelem našeho vztahu je, když se navzájem taháme z bryndy.“

„No, a to je to,“ pokračuje inženýr Čížek. „Dala jsi mi toho v životě tolik. Moc jsem se od tebe naučil. Obdivuju tě. Vzhlížím k tobě. Ale copak se můžu s tebou cítit fajn, když ti musím být pořád vděčný? Pořád mám pocit, že ti dlužím něco, co ti nemůžu dát.“

Možná aby utnula jeho už lehce otravný proud hlasitých myšlenek, bez známek potěšení řekla: „Vždyť ty mi taky psychicky pomáháš. Myslíš, že mi to dělá dobře – takhle žít? Když čím dál víc zjišťuju, jak je můj život spjatý s bývalými estébáky a současnými Velenovskými mafiány, kteří přece žádní mafiáni nejsou? Ty můžeš být ještě docela rád, že se tohohle nemusíš bát. Tak se místo toho pátrání na vlastní pěst v dílně a zatahování chudáka Kryštofa do té věci konečně uvolni a přestaň se bát taky mě.“

„Já se asi potřebuju bát,“ hlesl inženýr Čížek. „Mně je prostě s tebou nejlíp, když spolu řešíme ty zločiny mocných. Chci být zase tvým parťákem.“

„Tak teda, chlape – když chceš!“ vyhrkla Pavelková. „Teď ti povím, jakej mám případ. Zítra mám přijet do kostela v Jeseníku, kde našli oběšeného kněze Wronského – soukromé vyšetřování pro arcibiskupa. Já vím, že mě církev chce dostat tam, kde mě chce mít. Ale s tebou mám šanci je naopak dostat tam, kam chceme my.“

Strašně rád by se jí vrhnul kolem krku a zulíbal celý povrch jejího těla. Strašně rád by jí řekl, jakou mu právě udělala radost. Jenže stydí se za to, že právě tohle mu dělá radost. Ty věčné motýly v břiše, bušící srdce a nervy napjaté k prasknutí. A samozřejmě napětí v podbřišku

pokaždé, když si ji představí tak, jak právě teď vedle něj leží v posteli. Ale teď je to nějaké jiné. Nemůže ze sebe dostat ani hlásku.

Přesně v takových chvílích ho Pavelková vždy pevně objala, rukama a nohama, položila se s ním na postel a vybídla ho, aby ji líbal na krku, na dekoltu, něžně ji vysvobodil z kalhotek a tak dál. Ale dnes ne. Už nebude jeho učitelka, aby se necítil nedospělý a ponížený. Teď je to na něm.

Podlehl svojí zaraženosti. Přestože by to s ní teď strašně rád dělal, zhasnul světlo a položil se na polštář. „Dobrou noc,“ řekl.

Úterý 1. 12. 2020

V první prosincové ráno Pavelková doufá, že tento případ zůstane také prvním a jediným v tomto měsíci. Při této příležitosti dal inženýr Čížek na doporučení své milované osoby, přemohl jindy nepřekonatelný fyzický odpor k vstávání před sedmou ranní a nachystal snídani. Doprostřed stolu postavil vázu s květinou.

„Tý jo, kdes ji sehnal?“ zajímá Pavelkovou původ v květiny.

„Je umělá, z 3D tiskárny,“ odpověděl. „Pro tebe, pro moji nejmilovanější.“

Vynaložila hodně snahy, aby se mu odvděčila milým úsměvem. Inženýr Čížek to vycítil a seznal, že dnešní ojedinělou návštěvu Jeseníku musí využít k většímu hrdinství: nákupu v květinářství. Přičemž květinářství jsou jedny z mála obchodů, které smí být v době pandemické uzávěry otevřeny. Šel napřed do garáže, kde po dlouhé době znovu probudil motor starého sportovního Renaulta. Jeho majitelka právě uvnitř domu vyřešila hlídání pro Kryštofa. Dámy ze Sesterstva ve čtvrtém patře se ho rády ujmou. Pokud tedy nemá v plánu svojí mamince vykecat, že si říkají Sesterstvo.

V prázdném kostele v centru Jeseníku je snad až příjemně oproti lezavé zimě panující venku. Teplota se pohybuje kolem nuly, je zataženo a mlhavo. Pod nohama všude čvachtá břevka z té trošičky sněhu, která zatím zde na horách napadla. Je to úplně jedno, protože lyžařská sezóna tak jako tak letos nebude.

Spolu s vyšetřovatelskou i mileneckou dvojicí je v kostele arcibiskupský zmocněnec, pan Láznička. Nechal Pavelkovou vylézt na žebřík a laserovým ukazovátkem ukazuje místo, na kterém byla údajně uvázána oprátka kněze Wronského.

„Prosím vás, mohl byste na chvíli uhnout s tím laserem?“ promluvil na zmocněnce inženýr Čížek, načež inkriminované místo pohotově vyfotil.

„Tělo už je, předpokládám, pohřbené,“ řekla Pavelková, jen co slezla ze žebříku.

„Pochopitelně,“ na to zmocněnec Láznička. „Zde pitevní protokol.“

Pavelková si dobře všimla data na protokolu, 16. červen 2020. Téměř půl roku. Potom si spolu s inženýrem Čížkem čte zprávu: „Smrt nastala udušením a souběžným zaškrcením krční tepny v důsledku prokazatelného oběšení – viz strangulační rýha patrná z fotodokumentace. Na těle nebyly zjištěny žádné známky zápasu, projevy závažných poruch fungování oběhové či nervové soustavy, ani cizorodé látky. Na základě tohoto lze usuzovat, že cizí zavinění je velmi nepravděpodobné, téměř vyloučené.“

Zmocněnci Lázničkovi nahlas přečetla: „Oddělení patologie, arcibiskupská nemocnice milosrdných sester Olomouc.“ Načež se mu podívala přímo do očí: „Měla jsem za to, že nařízené pitvy se provádí výhradně v ústavu soudního lékařství.“

Láznička se nadechl k vysvětlení: „Se souhlasem dozorujícího státního zástupce bylo tělo převezeno na arcibiskupskou půdu – na žádost arcibiskupa, pochopitelně.“

Pavelková přikývla. Zatím nemá potřebu zjišťovat, jaké závažné důvody k tomuto speciálnímu požadavku arcibiskupa vedly. Místo toho na zmocněnce spiklenecky mrkla a řekla: „Díky tomu určitě zdejšími patologům plně důvěřujete. Nemáte důvod pochybovat, že to byla sebevražda. Ale to neznamená, že jsem tu zbytečně. Víte proč?“

Zmocněnec Lázníčka sklopil zrak. Znervóznila ho.

Jakoby nic, dokončila myšlenku: „Kněz Mateusz Wronski byl podezřelý ze sexuálního zneužívání nezletilých.“

Zmocněnec přikývl. Načež vytáhl z aktovky fotografie z ohledání místa nálezu těla.

Pavelková pokračuje: „Jistě, mohl mít nepřátele na každém rohu. Ale důvod k sebevraždě je také nasnadě. Buď na něj dolehla tíha svědomí. Anebo se objevila hrozba prozrazení, případně k prozrazení dokonce došlo.“

Inženýr Čížek na nic nečeká. Na kostelní lavici položil laptop, k němu připojil svůj mobil jako zdroj připojení k internetu. Po pár vteřinách, až naběhl systém, zadal do vyhledávače jméno Mateusz Wronski. Jako kněz sloužící bohoslužby pendloval mezi blízkými farnostmi Glucholazy a Jeseník. Zmínek o něm se našlo docela dost, třeba odkazy na videa, na kterých káže o zhoubnosti islámu, proti přijímání uprchlíků nebo o zřůdnosti tzv. genderové ideologie. Nikde ale zmínka o tom, že by mohl zneužívat nezletilé. Jen pochvalné komentáře konzervativních věřících, kteří obřečeli jeho smrt, a dojemně rozhořčené komentáře liberálních věřících.